

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: J. B.
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Šťastným
se sídlem Praha 9, Novovysočanská 537/31

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a žádal, aby soud označil zásah příslušníků Policie České republiky, obvodního oddělení Řevnice, ze dne 4. 6. 2021 spočívající v omezení svobody žalobce a jeho spoutání nezákonným.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 4. 6. 2021 v nočních hodinách byl zastaven příslušníky Policie ČR, obvodního oddělení Řevnice, (dále jen „policie“), kdy při kontrole byl policií zajištěn s odkazem na § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, (dále jen „zákon o policii“). Žalobce byl při zásahu spoután, převezen do nemocnice na Bulovce a následně na policejní oddělení Řevnice. Celý zásah a omezení svobody žalobce trvalo několik hodin. Poučení zajištěné a eskortované osoby pak žalobce obdržel až po ukončení zásahu.
3. Namítal, že se během zásahu pokoušel telefonicky radit se svým právním zástupcem, což mu nebylo umožněno, a telefon byl zasahujícími příslušníky policie žalobci odebrán. Ani po kontaktování příslušného oddělení policie právním zástupcem žalobce nebyl právní zástupce se žalobcem spojen.
4. Žalobce tvrdil, že nebyly naplněny podmínky pro zajištění uvedené v § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii a policie jednala protiprávně. Žalobce dále odkázal na záznam o zajištění osoby, podle kterého policie postupovala ve smyslu § 114 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“). Dle žalobce byl zásah odůvodněn tím, že zde bylo podezření ze spáchání přestupku, kdy je možné osobu zajistit pouze v případě obavy z pokračování protiprávního jednání, která zde nebyla, nebo obavy maření objasnění věci, což také nebylo splněno. Žalobci nadto nebylo ani sděleno žádné podezření ani obvinění ze spáchání trestného činu, a tudíž policie nebyla oprávněna postupovat v souladu s § 114 trestního řádu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Ke skutkovým okolnostem žalovaný upozornil, že žaloba neobsahuje všechny podstatné okolnosti předmětného zásahu. Žalobce dne 4. 6. 2021 krátce před 1:00 hod. ráno řídil v obci Černošice šedý automobil tov. zn. Volkswagen Golf, RZ: CZ X, na vozovce podivně manévroval a nakonec vjel do protisměru. Na místě přítomná hlídka policie žalobce v souladu s § 124 odst. 12 písm. b), f), g) a h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zastavila, provedla kontrolu dokladů žalobce a se souhlasem žalobce i orientační test na přítomnost alkoholu s negativním výsledkem. Vzhledem k viditelně rozšířeným zornicím nereagujícím na světlo a nestandardnímu chování (nepřirozená veselost, nervozita, upovídanost) hlídka provedla se souhlasem žalobce orientační test na přítomnost jiných návykových látek s pozitivním výsledkem na látku amfetamin/metamfetamin, tedy drogy ze skupiny tzv. budivých aminů.
7. Žalobce se tak stal osobou důvodně podezřelou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) resp. c) zákona o silničním provozu, případně trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, o čemž byl žalobce policií bez odkladu poučen.
8. Následně hlídka policie žalobci zadržela řidičský průkaz, zakázala mu další jízdu a předala mu formulář „Potvrzení o zadržení řidičského průkazu“, který žalobce odmítl podepsat. Poté jej policie vyzvala k odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění přítomnosti jiné návykové látky [viz § 67 odst. 1 písm. c) zákona o policii, § 124 odst. 12 písm. g) zákona o silničním provozu a § 114 odst. 2 trestního řádu]. Ačkoliv žalobce připustil, že byl v minulosti uživatelem návykových látek, a vyjadřoval se v tom smyslu, že nehodlá „mařit

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

objasňování věci“, odborné lékařské vyšetření odmítl absolvovat. Policie jej proto poučila, že bude zajištěn a eskortován do Ústavu soudního lékařství Fakultní nemocnice Bulovka. Následně policie žalobci umožnila zatelefonovat právnímu zástupci.

9. Před zahájením eskorty žalobce zasahujícím policistům dobrovolně odevzdal drobné movité předměty, které měl u sebe (mobilní telefon, dvě krabičky cigaret, dva svazky klíčů). Po ústním poučení byl zajištěn [§ 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii], byla provedena jeho prohlídka [viz § 35 odst. 2 písm. a) zákona o policii] a policejním vozem byl v 2:10 hod. ráno eskortován do Fakultní nemocnice Bulovka. Během eskorty měl žalobce nasazená pouta, neboť se chvílemi choval „výbušně“ a policisté předvíдали jeho možné agresivní chování pod vlivem požití drogy; existovala tedy důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku [viz § 54 odst. 1 odst. a) zákona o policii].
10. Na půdě Ústavu soudního lékařství Fakultní nemocnice Bulovka žalobce v 2:50 hod. ráno odmítl s lékařem MUDr. T. B. jakkoliv spolupracovat, strpět vyšetření za účelem zjištění senzomotorických schopností či poskytnout biologické vzorky, s poznámkou, že „nemusí sdělovat důvod“. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
11. Následně byl žalobce eskortován na obvodní oddělení Řevnice, kde bylo ve 3:30 hod. ukončeno zajištění a kde setrval již bez omezení na svobodě. Znovu telefonicky hovořil se svým právním zástupcem a převzal drobné věci, které před zahájením eskorty dobrovolně odevzdal policistům. Podání vysvětlení odepřel slovy „*k věci se odmítám vyjádřit, nemám čas na nějaký výsledek*“, a písemné formuláře poučení, které mu byly předloženy, odmítl podepsat.
12. Žalovaný měl za to, že zásah policie byl řádným plněním úkolů policie vymezených v § 2 zákona o policii, při kterém měla být ze strany policie respektována všechna relevantní zákonná ustanovení, včetně poučovací povinnosti a požadavku na zdvořilé chování a respektování cti, vážnosti a důstojnosti osob.
13. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že nebyly splněny zákonné podmínky k zajištění osoby podle zákona o policii. Žalobce byl hlídkou Policie ČR přistižen při řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek, tedy v situaci, kdy zcela zásadním způsobem ohrožoval bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu i bezpečnost svou a porušoval § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Svým protiprávním jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b), resp. c) zákona o silničním provozu, případně i trestného činu podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Po pozitivním výsledku orientačního testu na návykové látky odmítl uposlechnout výzvy policejní hlídky, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění přítomnosti jiné návykové látky a umožnil tak zajištění důkazů nezbytných pro další řízení. K zajištění jeho osoby došlo zcela v souladu s § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii i zásadou přiměřenosti, neboť byl přistižen při páčání přestupku a svým odmítavým postojem k lékařskému vyšetření mařil řádné objasnění věci.
14. Použití pout považoval žalovaný za zcela legitimní, a to vzhledem k účinkům návykové látky, která stále kolovala v organismu žalobce.
15. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že když Policie ČR zajištění jeho osoby zdůvodnila spácháním přestupku, pochybila poukazem na § 114 trestního řádu v úředním

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

záznamu o zajištění osoby. Jak vyplývá např. ze stanoviska Trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. října 2020, sp. zn. Tpjn 300/2020, ohrožovací delikt spočívající v řízení motorového vozidla řidičem pod vlivem návykové látky může být v závislosti na konkrétních okolnostech buď trestným činem, anebo přestupkem. Hranici mezi trestným činem a přestupkem přitom představuje minimální koncentrace návykové látky v krevním séru řidiče. Teprve výsledek odborného lékařského vyšetření, odběru biologických vzorků a následné toxikologické expertízy by tedy byl rozhodující pro posouzení, zda žalobce svým protiprávním jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku anebo již trestného činu. V případě trestněprávní kvalifikace by pak prohlídka těla a odběr biologického materiálu měly povahu tzv. neodkladných a neopakovatelných úkonů, které je policejní orgán oprávněn provést ještě před zahájením úkonů trestního řízení.

16. Pokud jde o umožnění telefonického hovoru s právním zástupcem, žalovaný upozornil, že žalobce na formuláře „*Poučení eskortované osoby*“ a „*Úřední záznam o zajištění osoby*“ vlastní rukou poznamenal, že „*během úkonu jsem prováděl právní poradou s advokátem a telefon mi byl odebrán během porady a nebyla mi umožněna adekvátní právní pomoc*“ a „*R. mi ke konci tohoto úkonu, když vypadlo spojení s advokátem, nedovolil (neumožnil) se s ním spojit*“. Žalobce tady potvrdil, že se svým právním zástupcem telefonicky hovořil. K jeho stížnosti, že se s advokátem nemohl dostatečně dlouho radit, žalovaný uvedl, že § 24 odst. 4 zákona o policii ukládá policii povinnost poskytnout osobě omezené na svobodě součinnost k zajištění právní pomoci na vlastní náklady; obsahem této součinnosti je tedy umožnění kontaktu s právním zástupcem, tak aby se dozvěděl, kam má za svým klientem přijet, aby mu mohl účinně poskytnout právní pomoc. Zmíněné ustanovení nepřiznává osobě omezené na svobodě právo na jakousi non-stop hot-line právní poradnu přes telefon.
17. Žalovaný nespatořoval pochybení policie ani v postupu, kdyby byla žalobci příslušná poučení o právních důvodech úkonů a o jeho právech a povinnostech sdělena zasahujícími policisty na místě ústně, a teprve po ukončení zajištění v sídle obvodního oddělení mu byly předloženy příslušné písemné formuláře. Ustanovení § 13 zákona o policii totiž nijak nespécifikuje formu poučení - může mít tedy podobu ústní či písemnou. Navíc obsahuje i výjimku „*pokud poučení brání povaha a okolnosti úkonu, poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí*“.

IV. Replika žalobce

18. V replice ze dne 15. 11. 2021 žalobce trval na stanovisku, že při zásahu nedošlo k naplnění podmínek podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii, a to s odkazem na komentářovou judikaturu, která požaduje kumulativní splnění dvou podmínek. Jednak musí být osoba přistižena při páčání přestupku nebo trestného činu, a jednak musí být důvodná obava, že osoba bude v páčání pokračovat, nebo se dopustí jednání, kterým zmaří možnost objasnění deliktu. Žalobce měl v průběhu zásahu opakovaně tvrdit, že nemá zájem na maření vyšetřování. Zároveň žalobce tvrdil, že se nedopustil jednání, kterým by ke zmaření vyšetřování došlo. Žalobce odmítnutím provedení lékařského vyšetření měl pouze využít svého práva, což podle jeho názoru nelze považovat za maření vyšetřování. Za takové situace nebyla naplněna druhá podmínka, a tudíž nebylo možné uplatnit § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii.
19. Žalobce dále rozporoval použití pout, které považoval za nepřiměřené a v rozporu se zákonem. V § 53 odst. 1 zákona o policii je uveden výčet situací, za kterých je policista oprávněn použít donucovací prostředek, včetně pout, přičemž podle § 53 odst. 2 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

policii před použitím donucovacího prostředku má povinnost vyzvat osobu, vůči níž zakročuje, aby upustila od protiprávního jednání, s výstrahou, že jinak bude použito donucovacích prostředků. Žalobce poukázal na to, že k poučení ve smyslu § 53 odst. 2 zákona o policii nedošlo. Žalobce dokonce tvrdil, že nedošlo k naplnění podmínky podle § 53 odst. 1 zákona o policii, neboť z motorového vozidla dobrovolně vystoupil, s policií spolupracoval a žádného protiprávního jednání se nedopouštěl. Dále nebyly naplněny ani podmínky k použití pout podle § 54 zákona o policii.

20. Žalobce odkázal na nálezk Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, podle kterého by mělo k použití pout docházet pouze v takových situacích, ve kterých je individuálně určená důvodná obava z ohrožení policisty, jiných osob, majetku nebo veřejného pořádku nebo z toho, že se eskortovaná osoba pokusí o útěk. Dále odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Kummer proti České republice ze dne 25. 7. 2013, č. 32133/11, který odráží přístup ESLP k použití pout, kdy je vždy kladen význam na konkrétní okolnosti případu a je zkoumána nezbytnost použití pout. V případě zásahu se žalobce domníval, že se jednalo o paušální a rutinní použití pout, když žalobce s policií spolupracoval a nejednal způsobem, který by mohl naplňovat důvody pro použití pout. Nadto bylo v úředním záznamu popsáno chování žalobce jako veselého a upovídaného.
21. Žalobce rovněž napadl znemožnění porady se svým zástupcem s tím, že mu nebyla poskytnuta možnost průběhu porady bez přítomnosti policie. Policie nebyla oprávněna poradu ukončit. Žalobce nebyl nijak poučen o tom, že kontaktování svého zástupce smí využít pouze za účelem sdělení, kde se žalobce nachází a kam se může zástupce dostavit. Žalobce byl toho názoru, že jestliže policie umožnila zahájení porady se zástupcem, o jejíž povaze museli být policisté srozuměni, neboť jí byli přítomni, pak nebyli oprávněni poradu ukončit tím, že žalobci odebrali mobilní telefon. V § 24 odst. 4 zákona o policii není specifikováno, že právní poradu lze umožnit bez přítomnosti třetí osoby pouze osobně. Žalobce se domníval, že svého práva mohl využít i prostřednictvím telefonátu.
22. Dále žalobce uvedl, že jestliže byl podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b), c) zákona o silničním provozu, pak odmítnutím lékařského vyšetření na místě kontroly mohl spáchat maximálně přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pro který jej však policie již nebyla oprávněna spoutat.
23. Dále žalobce upozornil, že pokyn OSZ se vztahuje na situace řešené podle trestního řádu, avšak v tomto případě podle něj nebylo možné postupovat, neboť nebyly učiněny nezbytné úkony vyžadované trestním řádem. Žalobce odkázal na podmínky § 114 odst. 2 trestního řádu s poukazem na skutečnost, že obviněným se osoba stává až okamžikem doručení usnesení o zahájení trestního stíhání ve smyslu § 160 trestního řádu, podezřelým se osoba stává okamžikem sdělení podezření ze spáchání skutku a jeho subsumpcí pod konkrétní trestný čin. Při zásahu nebyl ani jeden z úkonů proveden, žalobce tak nebyl v postavení podezřelého nebo obviněného. Jelikož policie nevydala záznam o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, nemohla postupovat podle § 114 trestního řádu s poukazem na § 158 odst. 3 písm. e) trestního řádu. Ze spisového materiálu mělo vyplývat pouze podezření z přestupku, nikoli trestného činu. Nadto žalobce dal nesouhlas s lékařským vyšetřením již na místě kontroly, načež proti němu bylo protiprávně použito donucení formou nasazení pout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

24. Konečně žalobce tvrdil, že policie nesplnila svou povinnost řádného poučení podle § 13 zákona o policii, jelikož žalobce byl poučen až po skončení zákroku, k čemuž nebyly dány žádné důvody.

V. Duplika žalovaného

25. V duplice ze dne 17. 12. 2021 žalovaný nad rámec skutečností uvedených ve vyjádření upozornil na skutečnost, že žalobce byl podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, (dále jen „zákon o ochraně zdraví“) povinen podrobit se na výzvu oprávněné osoby, kterou je podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně zdraví policie, odbornému lékařskému vyšetření, které je specifikováno v § 20 odst. 4 zákona o ochraně zdraví. Povinnost podrobit se vyšetření ke zjištění ovlivnění jinou návykovou látkou na výzvu policie plyne i z § 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Podle § 67 odst. 1 písm. c) zákona o policii je policie oprávněna v souvislosti s odhalováním a šetřením přestupku vyžadovat odborné lékařské vyšetření ke zjištění jiné návykové látky, kterému je osoba povinna se podrobit, není-li to spojeno s nebezpečím pro její zdraví. Postup policie spočívající v eskortě žalobce do zdravotnického zařízení byl v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně zdraví.
26. Žalovaný rozporoval existenci žalobcova práva odmítnout odborné lékařské vyšetření, neboť takové právo svědčí podle § 67 odst. 3 zákona o policii pouze osobě, pro kterou by takové vyšetření představovalo nebezpečí pro její život nebo zdraví. Žalobce však tuto podmínku nesplňoval. Nadto pozitivní výsledek orientačního testu naznačoval přítomnost amfetaminu/metamfetaminu v těle žalobce. Tím, že neuposlechl výzvy a odmítl podstoupit odborné lékařské vyšetření, se žalobce dopustil jednání *contra legem*, které zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně zdraví a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
27. Opakované ujišťování žalobce o tom, že nemá zájem na maření vyšetřování, nemůže být za této situace bráno v potaz, jelikož žalobce svým jednáním záměrně zhatil zjištění konkrétní koncentrace amfetaminu/metamfetaminu ve svém těle. Tímto jednáním naplnil podmínky pro uplatnění obecné presumpce podle § 20 odst. 2 věta druhá zákona o ochraně zdraví.
28. Žalovaný rovněž uvedl, že § 158 odst. 3 věty třetí trestního řádu obsahuje výjimku pro „neodkladné a neopakovatelné úkony“, které mohou být provedeny ještě před sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, a to v případě hrozí-li nebezpečí z prodlení. Úkony podle § 114 trestního řádu má žalovaný za typické úkony, u kterých hrozí nebezpečí z prodlení, a to i s odkazem na komentářovou literaturu k trestnímu řádu a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 2 As 146/2015. Žalovaný uvedl, že termín „podezřelý“ není v kontextu § 114 trestního řádu vykládán jako osoba, proti které je vedeno zkrácené přípravné řízení a bylo jí sděleno podezření ze spáchaného trestného činu, ale jedná se o pojem širšího významu, obdobně jako u § 76 odst. 1 nebo § 158 odst. 8 trestního řádu, představující osobu, která je podezřelá ze spáchaní trestného činu, což žalobce vzhledem k okolnostem zásahu byl.
29. Dále žalovaný odkázal na úřední záznamy ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-13/PŘ-2021-011620, a č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620, které obsahují popis chování žalobce, podle kterého nebyl žalobce pouze veselý a upovídaný, ale také s hlídkou nespolupracoval a měl mít chvílemi výbušné projevy, což v souvislosti se sdělením žalobce, že byl devatenáctkrát trestně stíhán, vzbudilo v policii podezření, že by mohla být ohrožena bezpečnost eskortujících policistů. Nadto podle rozhodnutí o eskortě ze dne 4. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

2021, č. j. KRPS-132189-3/PŘ-2021-011620, bylo chování žalobce „nevyzpytatelné“. Na základě těchto skutečností měly být jednoznačně dány konkrétní okolnosti rozhodné pro uplatnění § 54 zákona o policii a nešlo o „paušální a rutinní“ použití pout, jak tvrdil žalobce. Žalovaný uvedl, že § 54 zákona o policii je ve vztahu k žalobcem namítanému § 53 zákona o policii v postavení *lex specialis* a z tohoto důvodu policisté neměli povinnost před použitím donucovacího prostředku učinit výzvu s výstrahou. Podle žalovaného rozhodnutí ESLP ze dne 25. 7. 2013 ve věci Kummer proti České republice podporovalo argumentaci žalovaného, neboť ESLP rozhodoval v souvislosti s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž ESLP dospěl k závěru, že nasazení pout v daném případě nemělo za cíl stěžovatele ponížit, ani nevyústilo v jeho zranění a nemělo negativní dopady na jeho psychický stav.

30. Žalovaný zopakoval, že povinností policie je umožnit kontakt mezi osobou omezenou na svobodě a jejím právním zástupcem za účelem informování právního zástupce o omezení osobní svobody volajícího a sdělení kontaktních údajů pro poskytnutí právní pomoci. K tomuto se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2021, č. j. 10 As 18/2020, ve kterém uvedl, že „*právo zajištěné osoby na právní pomoc neznamená právo hovořit s advokátem už v okamžiku, kdy faktický zákrok teprve probíhá*“. Jestliže došlo k situaci, kdy díky benevolenci policistů žalobce komunikoval se svým právním zástupcem nad rámec rozsahu podle § 24 odst. 4 zákona o policii, nelze takovou situaci vykládat v neprospěch žalovaného. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2016, č. j. 5 As 223/2015, podle kterého není poučovací povinnost policie bezbřehá. Policie žalobce poučila o jeho právech a povinnostech a poskytla mu součinnost v souvislosti s kontaktováním právního zástupce. Podle žalovaného není v silách policie, aby poučovala osoby o tom, co všechno není jejich právem.
31. Konečně žalovaný odkázal na úřední záznamy o zásahu, ve kterých je několikrát uvedeno, že žalobce byl poučen v souvislosti s provedením jednotlivých úkonů. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které lze obecně považovat policistu za nestranného svědka, není-li prokázán opak. Podle žalovaného nejsou náznaky, že by skutečnosti týkající se poučení, obsažené v úředních záznamech o zásahu, byly nepravdivé. Nadto § 13 zákona o policii nespécifikuje formu poučení, a proto mohl být žalobce řádně poučen i ústní formou.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

32. Jelikož se žalobce domáhal pouze určení toho, že zásah byl nezákonný, vyšel soud podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Soud při zjišťování skutkového stavu vycházel zejména ze správního spisu, přičemž vzal v potaz argumenty žalobce uvedené v žalobě a replice i tvrzení žalovaného uvedená ve vyjádření k žalobě a duplice.
33. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci řízení na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
34. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 13 zákona o policii je policista povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejích právech

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

a povinnostech. Pokud poučení brání povaha a okolnosti úkonu, poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí.

- Podle § 24 odst. 4 zákona o policii má osoba omezená na svobodě právo zajistit si právní pomoc a mluvit s právním zástupcem bez přítomnosti třetí osoby. Za tímto účelem poskytne policista neprodleně nezbytnou součinnost, požádá-li o ni tato osoba.
- Podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii je policista oprávněn zajistit osobu, která byla přistižena při jednání, které má znaky přestupku, je-li důvodná obava, že bude v protiprávním jednání pokračovat anebo mařit řádné objasnění věci.
- Podle § 54 písm. a) zákona o policii je policista oprávněn použít pouta a prostředek k zamezení prostorové orientace také ke spoutání osoby zajištěné, je-li důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku anebo že se osoba pokusí o útěk.
- Podle § 114 odst. 2 trestního řádu je-li k důkazu třeba provést zkoušku krve nebo jiný obdobný úkon, je osoba, o kterou jde, povinna strpět, aby jí lékař nebo odborný zdravotnický pracovník odebral krev nebo u ní provedl jiný potřebný úkon, není-li spojen s nebezpečím pro její zdraví. Odběr biologického materiálu, který není spojen se zásahem do tělesné integrity osoby, již se takový úkon týká, může provést i tato osoba nebo s jejím souhlasem orgán činný v trestním řízení. Na požádání orgánu činného v trestním řízení může tento odběr i bez souhlasu podezřelého nebo obviněného provést lékař nebo odborný zdravotnický pracovník.
- Podle § 158 odst. 3 věta první až třetí trestního řádu sepíše policejní orgán neprodleně záznam o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, ve kterém uvede skutkové okolnosti, pro které řízení zahajuje, a způsob, jakým se o nich dověděl. Opis záznamu zašle do 48 hodin od zahájení trestního řízení státnímu zástupci. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, policejní orgán záznam sepíše po provedení potřebných neodkladných a neopakovatelných úkonů.

35. Soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:
36. Podle rozhodnutí o eskortě ze dne 4. 6. 2021, č. j. 132189-3/PŘ-2021-011620, byl důvodem eskorty převoz na lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. V rámci eskorty bylo využito oprávnění podle § 54 zákona o policii, neboť byla dána důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob a majetku a může být ohrožena ochrana veřejného pořádku. Žalobce po vyhodnocení testu na OPL nespolupracoval a jeho chování bylo nevyzpytatelné.
37. Podle úředního záznamu o zajištění osoby ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-4/PŘ-2021-011620, byl žalobce zajištěn, neboť byl přistižen při jednání, které má znaky přestupku tím, že na výzvu policisty opakovaně odmítl následovat hlídku policie k podrobení se lékařskému vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu, na základě postupu podle § 114 odst. 2 trestního řádu byl na lékařské vyšetření převezen i přes svůj nesouhlas, neboť je povinen vyšetření těla lékařem strpět (viz metodika OSZ). Žalobce využil práva na poskytnutí součinnosti k zajištění právní pomoci na vlastní náklady. Byla využita pouta dle § 54 zákona o policii, neboť byla dána důvodná obava, že může být ohrožena

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

bezpečnost osob, majetku a pokusí se o útěk. Zajištění osoby bylo ukončeno ve 3:30 hod. Na uvedený úřední záznam je žalobcem ručně dopsáno, že nesouhlasí s protokolem, neboť bylo vše jinak. Dále odkázal na vyjádření eskortované osoby. Rovněž uvedl, že nebylo jednáno v souladu se zákonem a R. mu na konci úkonu, když vypadlo spojení s advokátem, nedovolil se s ním spojit.

38. Z úředního záznamu ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-13/PŘ-2021-011620, vyplynulo, že dne 4. 6. 2021 v 00:45 hod. si všimla hlídka policie osobního vozidla, které přejelo ze svého pruhu do protisměru a zpátky, a pojala podezření, že se řidič vozidla nevěnuje řízení. V čase 00:49 hod. hlídka policie zastavila vozidlo. Ve voze byl přítomen pouze řidič - žalobce. Na výzvu policie žalobce předložil občanský průkaz č. 206050959, řidičský průkaz č. EK 996424, osvědčení o registraci vozidla a platnou zelenou kartu, načež byl žalobce ztotožněn lustrací. Následně byl žalobce v 00:52 hod. poučen a vyzván k orientační dechové zkoušce kalibrovaným přístrojem Dräger alcotest 7510 s negativním výsledkem. Žalobce na hlídku policie působil nepřírozně vesele a upovídaně, měl rozšířené zornice bez reakce na světlo ze svítlny a doznal se k užívání návykových látek v minulosti, což bylo potvrzeno lustrací žalobce. V čase 00:57 hod. byl žalobce poučen a vyzván k podstoupení orientačního testu DrugSwipe 5 SP na přítomnost omamných a psychotropních látek. V čase 01:04 hod. vyšel výsledek testu pozitivní na přítomnost amfetaminu/metamfetaminu, přičemž ve správním spise je založen vyfocený pozitivní výsledek testu spolu s obalem testu a občanským průkazem žalobce. Žalobce byl o výsledku testu vyrozuměn. Následně byl žalobce poučen a vyzván k tomu, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (krev, moč), což žalobce na místě odmítl. Žalobce byl poučen o obsahu pokynu OSZ s tím, že odmítnutí podrobení se odbornému lékařskému vyšetření musí proběhnout v příslušném zdravotnickém zařízení před lékařem. Žalobce byl zároveň poučen, že pokud se tohoto úkonu bude zdráhat, bude pravděpodobně omezen na osobní svobodě, jelikož takovým jednáním bude mařit objasnění věci a dopustí se přestupku. Žalobce na to odpověděl, že je to v pořádku, jelikož je v jeho zájmu nechat se zajistit a věc předá svým právníkům.
39. Z úředního záznamu ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620, vyplývá, že žalobce byl opětovně vyzván k následování hlídky k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu do FN Bulovka, kdy o tomto byl řádně poučen a bylo mu vysvětleno, že v případě, že chce lékařské vyšetření odmítnout, musí tak dle pokynu OSZ učinit před lékařem. Žalobce opakovaně sděloval, že odmítá jakkoliv spolupracovat s hlídkou v provádění úkonů spojených s lékařským vyšetřením, a uvedl, že ho hlídka bude muset zajistit. Žalobce byl opětovně vyzván k následování hlídky k provedení lékařského vyšetření, kdy toto opět odmítl. Žalobci byla sdělena skutečnost, že bude zajištěn. V čase 01:35 byl žalobce poučen, že je omezen na osobní svobodě v režimu zajištění dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii. O režimu zajištění byl řádně slovně poučen. Dále byl poučen o právech a povinnostech. V čase 1:35 byla žalobci přiložena pouta, a to z důvodu, že žalobce uvedl, že již byl devatenáctkrát trestně stíhán a vzhledem k tomu, že s hlídkou nespolupracoval a měl chvílemi výbušný projev, dostala hlídka podezření, že by mohla být ohrožena bezpečnost eskortujících osob. Na základě sděleného poučení o zajištění žádal žalobce o součinnost v zajištění právní pomoci, kdy tato mu byla před zahájením eskorty umožněna, kdy žalobce telefonicky hovořil se svým právníkem, který následně kontaktoval obvodní oddělení Řevnice k zajištění dalších informací. Eskorta započala v čase 2:05 hodin, kdy následně ve FN Bulovka se žalobce odmítl lékaři podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Z FN Bulovka byl žalobce eskortován na obvodní oddělení Řevnice k provedení dalších úkonů, kdy eskorta byla ukončena dne 4. 6. 2021 ve 3:30 hodin, přičemž žalobci byla odňata pouta a byl propuštěn na svobodu. Ihned po ukončení eskorty bylo žalobci umožněno hovořit s právním zástupcem.

40. Podle poznámek na listině označené jako „*Poučení zajištěné osoby*“ ze dne 4. 3. 2021, č. j. KRPS-132189-1/PŘ-2021-011620, bylo poučení eskortované osoby provedeno ústně na místě. Písemné vyhotovení bylo předáno žalobci ve 3:28 hod., na místě nebylo možno vytisknout.
41. Podle poznámek na listině označené jako „*Poučení eskortované osoby*“ ze dne 4. 3. 2021, č. j. KRPS-132189-2/PŘ-2021-011620, bylo toto poučení předáno ve 3:28. Žalobce uvedené poučení opatřil poznámkami, podle kterých nebyl poučen, předáno 2 hodiny po zajištění. Od začátku uváděl, že se odmítá podrobit testu a nebude mařit objasňování věci. Žalobce uváděl, že nebude páchat jakékoliv protiprávní jednání. Během úkonu prováděl poradu se svým advokátem a telefon mu byl odebrán během porady a nebyla mu umožněna adekvátní právní pomoc. Právní zástupce komunikoval s nadporučíkem R. a nebyla mu umožněna porada s žalobcem. Žalobce od počátku zmiňoval, že postup je protiprávní. Žalobce byl opakovaně ujišťován, že byl omezen na osobní svobodě v souladu s § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii. Žalobci nebylo sděleno konkrétní důvodné podezření, přestože žalobce zmínil, že nehodlá pokračovat v jakémkoliv protiprávním jednání a mařit řádné objasnění věci.
42. Podle žádosti o lékařské a toxikologické vyšetření při podezření z ovlivnění návykových látek (NL), žalobce dne 4. 6. 2021, ve 2.50 odmítl poskytnout vzorek moči, nemusí sdělovat důvod.
43. Soud neshledal žalobu důvodnou.
44. K tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky zajištění osoby podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii, soud uvádí, že pro zajištění osoby podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii je nezbytné kumulativní splnění dvou podmínek, a to 1.) zajištěná osoba musí být přistižena při jednání, které má znaky přestupku a 2.) musí být dána důvodná obava, že tato osoba bude v protiprávním jednání pokračovat nebo bude mařit řádné objasnění věci.
45. První podmínka byla v projednávaném případě naplněna tím, že žalobci, poté kdy bylo policií zastaveno vozidlo, které žalobce řídil, vyšel pozitivní orientační test na přítomnost amfetaminu/metamfetaminu v těle. Na základě této skutečnosti se stal žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Podle stanoviska Trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. Tpjn 300/2020, mohlo být jednání žalobce kvalifikováno nejen jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, ale i jako trestný čin podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž odlišení přestupku od trestného činu je závislé na konkrétně naměřené koncentraci návykové látky v krevním séru řidiče. Tato koncentrace se určuje na základě výsledku odborného lékařského posouzení, odběru biologických vzorků a následné toxikologii. Povinnost podrobit se lékařskému vyšetření ke zjištění návykové látky pak pro žalobce vyplývala z § 67 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a současně § 114 odst. 2 trestního řádu. Výjimkou z této povinnosti je pak pouze situace, kdyby vyšetření bylo spojeno s nebezpečím pro zdraví žalobce (viz § 67 odst. 3 zákona o silničním provozu a § 114 odst. 2 trestního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

46. Jestliže následně žalobce odmítl podstoupit odborné lékařské vyšetření za účelem stanovení konkrétní koncentrace návykové látky, ač to bylo povinností žalobce dle § 5 písm. g) zákona o silničním provozu, a současně neuvedl žádné relevantní důvody, které by mu v podrobení se lékařskému vyšetření bránily, pak dle náhledu soudu byla splněna i druhá podmínky nezbytná pro zajištění podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii. Existovala totiž důvodná obava, že žalobce bude mařit objasňování věci. Skutečnost, že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření, vyplývá z úředního záznamu o zajištění osoby ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-4/PŘ-2021-011620, a úředního záznamu ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-13/PŘ-2021-011620, a č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620. Ostatně tuto skutečnost žalobce ani nečinil spornou, když neuvedl žádné tvrzení, ze kterého by bylo možno dovozovat, že by podrobení se předmětnému lékařskému vyšetření bylo pro jeho zdraví nebezpečné. Na tomto závěru nemůže nic změnit, že žalobce opakovaně slovně ujišťoval policii o tom, že nehodlá mařit řádné objasnění věci. Faktické chování žalobce bylo totiž v jednoznačném rozporu se slovním sdělením. Z faktického chování žalobce pak vyplývala důvodná obava, že žalobce svým jednáním bude řádné objasnění věci mařit.
47. Námitku, že žalobce byl následně obviněn pouze z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neshledal soud relevantní. Odmítnutím podrobit se odbornému lékařskému vyšetření zmařil žalobce řádné objasnění možného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, případně trestného činu podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.
48. K tvrzení žalobce, podle kterého nemohlo být postupováno podle § 114 odst. 2 trestního řádu, soud připomíná, že rozdíl mezi přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. b) a c) zákona o silničním provozu a trestným činem podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku spočívá v naměřené hodnotě koncentrace návykové látky v krvi, která může být stanovena výlučně odborným lékařským posouzením. Toto posouzení nelze zaměňovat nebo nahrazovat orientačním testem na přítomnost návykových látek. Protože policie neměla na místě k dispozici výsledky odborného lékařského vyšetření, nemohla si učinit závěr o tom, zda je jednání žalobce trestným činem nebo přestupkem. Za uvedené situace není dle náhledu soudu pochybení, jestliže policie v projednávaném případě zohlednila pokyn OSZ, který se vztahuje na postupy podle trestního řádu.
49. Stanovení koncentrace návykové látky v krvi je neodkladným a neopakovatelným úkonem, neboť hodnota koncentrace návykové látky v krvi se v závislosti na plynutí času mění. Z uvedeného důvodu je nezbytné, aby policie zjistila konkrétní hodnotu koncentrace co nejdříve tak, aby byla naměřená hodnota dostatečně vypovídající. Zároveň takový úkon nelze z důvodu plynutí času opakovat. Pokud tedy policie požadovala, aby žalobce podstoupil neodkladný a neopakovatelný úkon spočívající v odborném lékařském vyšetření za účelem stanovení konkrétní koncentrace návykové látky v těle, aniž by sepsala záznam o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, postupovala v souladu s § 158 odst. 3 trestního řádu. Uvedené ustanovení totiž umožňuje policii případně tento záznam sepsat po provedení neodkladného a neopakovatelného úkonu.
50. Tvrzení žalobce, že nebyl osobou obviněnou ani podezřelou nepovažoval soud pro projednávaný případ za relevantní. Je tomu tak proto, že policie v daném případě primárně postupovala podle zákona o policii, když k zajištění žalobce došlo podle § 26 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Policie tak nepostupovala podle trestního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

51. K výtkám žalobce směřujícím proti použití pout soud předně připomíná, že zákon o policii upravuje jednak v § 53 obecné podmínky pro použití donucovacích prostředků včetně pout, a jednak v § 54 speciální úpravu pro použití pout. Z dikce § 54 zákona o policii lze dovodit, že pouta lze v souladu se zákonem použít jak v případě naplnění obecných podmínek, tak podmínek speciálních. Rozdílem je, že v případě obecných podmínek je nutná existence ohrožení hodnot uvedených v § 53 odst. 1 zákona o policii, kdežto u speciálních podmínek postačuje s ohledem na postavení osoby, vůči níž je donucovací prostředek použit, „pouze“ důvodná obava z možnosti ohrožení uvedených hodnot (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2021, č. j. 5 As 395/2019-45). V projednávaném případě policie podle rozhodnutí o eskortě ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-3/PŘ-2021-011620, využila oprávnění k použití pout podle § 54 zákona o policii, konkrétně podle § 54 písm. a), nikoliv podle § 53 zákona o policii, na který odkazoval žalobce. Protože v projednávaném případě nebyla pouta použita podle § 53 odst. 1 zákona o policii, nepovažuje soud poukaz žalobce na toto ustanovení a s tím spojená tvrzení za relevantní, neboť podle tohoto ustanovení nebylo v projednávaném případě postupováno.
52. Podle § 54 zákona o policii je policista oprávněn použít pouta ke spoutání osoby zajištěné, je-li důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku anebo že se osoba pokusí o útěk. Z daného ustanovení vyplývá, že použít pouta nelze v žádném případě automaticky u každé zajištěné osoby. Pouta jsou prostředek, jehož použití je možné, pouze pokud je nutně vyžadováno individuálními okolnostmi daného případu a jsou použita přiměřeným způsobem, jak zdůrazňuje i judikatura Ústavního soudu (viz např. nález I. ÚS 860/15, bod 78). V projednávané věci soud dospěl k názoru, že pouta byla žalobci přiložena odůvodněně. Žalobce jevil známky požití návykových látek, když byl nepřírodně veselý, upovídaný a měl rozšířené zornice bez reakce na světlo, přičemž se k užívání drog v minulosti doznal (viz úřední záznam ze dne 4. 6. 52021, č. j. KRPS-132189-3/PŘ-2021-011620). Podle úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z použití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-14/PŘ-2021-011620, bylo chování žalobce popsáno jako nepřírodně veselý a nervózní, nálada byla charakterizována jako pocit všemocnosti. Přítomnost návykových látek v těle žalobce pak potvrdil orientační test. Žalobce s policií nespolupracoval (odmítl vyjádřit se a podepsat potvrzení o zadržení řidičského průkazu, odmítl podrobit se lékařskému vyšetření), když jeho chování bylo nevyzpytatelné (viz rozhodnutí o eskortě ze dne 4. 6. 52021, č. j. KRPS-132189-3/PŘ-2021-011620), respektive chvílemi výbušné (viz úřední záznam ze dne 4. 6. 52021, č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620). Žalobce byl dle svého sdělení devatenáctkrát trestně stíhán (viz úřední záznam ze dne 4. 6. 52021, č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620). Protože žalobce byl pod vlivem návykových látek, byl dle svého sdělení v minulosti vícekrát trestán, s policií nespolupracoval a jeho chování nebylo předvídatelné, respektive bylo výbušné, soud přisvědčil závěru, že zde byla důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob. Použití pout tak v projednávaném případě nelze označit za paušální nebo rutinní. Dle náhledu soudu byly v projednávaném případě splněny podmínky pro použití pout ve smyslu žalobcem citovaného nálezu Ústavního soudu a judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
53. K tvrzení žalobce o znemožnění porady žalobce s právním zástupcem soud předně uvádí, že ze spisového materiálu předloženého žalovaným jednoznačně vyplývá, že žalobce byl o právu náležející žalobci podle § 24 odst. 4 zákona o policii opakovaně ústně poučen (viz Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

úřední záznam č. j. ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620, a úřední záznam o zajištění osoby ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-4/PŘ-2021-011620). Žalobce pak tohoto práva využil (viz úřední záznam o zajištění osoby ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-4/PŘ-2021-011620). Za účelové soud považuje tvrzení žalobce, že telefonická porada žalobce a jeho advokáta byla neoprávněně policií ukončena. Z vyjádření, které žalobce doplnil na úřední záznam o zajištění osoby ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-4/PŘ-2021-011620, jednoznačně vyplývá, že spojení nebylo ukončeno ze strany policie a že k ukončení telefonického hovoru došlo v důsledku technických problémů (dle vyjádření žalobce „*ke konci úkonu, když vypadlo spojení*“). K poukazu žalobce na skutečnost, že porada měla probíhat bez přítomnosti policistů, soud předně uvádí, že žalobce soudu nesdělil, jaký tato skutečnost měla vliv na práva žalobce, respektive jak jím mělo být ovlivněno právo, které žalobci náleží podle § 24 odst. 4 zákona o policii. S ohledem na tuto skutečnost se soud tvrzením žalobce nemohl blíže zabývat. Nadto soud připomíná podmínky, za kterých k využití práva dle § 24 odst. 4 zákona o policii ze strany žalobce došlo, konkrétně žalobce tohoto práva využil během úkonu zajištění, který byl prováděn v návaznosti na provedenou silniční kontrolu a kdy byl žalobce povinen se podrobit neodkladnému a neopakovatelnému úkonu spočívajícímu v lékařském vyšetření na zjištění přítomnosti návykových látek. Soud pak rovněž připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 10 As 18/2020-57, právo zajištěné osoby na právní pomoc neznamená právo hovořit s advokátem už v okamžiku probíhajícího zásahu. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobce měl možnost se svým právním zástupcem hovořit, a to alespoň v rozsahu, aby právnímu zástupci sdělil relevantní skutečnosti včetně informací, kde se žalobce nachází, případně bude nacházet. Tuto skutečnost pak rovněž dokládá i úřední záznam ze dne 4. 6. 2021, č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620, ve kterém je uvedeno, že právní zástupce žalobce kontaktoval obvodní oddělení Řevnice. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že k porušení § 24 odst. 4 zákona o policii v projednávaném případě nedošlo.

54. Důvodné soud neshledal ani tvrzení žalobce, že ze strany policie nebyl řádně poučen v souladu s § 13 zákona o policii. Ustanovení § 13 zákona o policii nestanoví formu, kterou má být poučení provedeno, k poučení ze strany policie tak může dojít nejen písemně, ale i ústně. Skutečnost, že žalobce byl opakovaně ústně poučen o všech úkonech policie a dále o právech a povinnostech, která jsou s provedením těchto úkonů spjata, jednoznačně vyplývá z úředních záznamů (konkrétně č. j. KRPS-132189-13/PŘ-2021-011620, č. j. KRPS-132189-15/PŘ-2021-011620, č. j. KRPS-132189-4/PŘ-2021-011620). Soud pak neshledal žádný důvod, pro který by měl pochybovat o pravdivosti tvrzení uvedených v těchto záznamech. Úřední záznamy obou hlídek policie popsaly skutkový stav v podstatných rysech shodně. Žalobce pak neuvedl žádné skutečnosti, které by byly způsobilé jakkoliv uvedené úřední záznamy zpochybnit. Nadto náplní práce policie je každodenní vykonávání úkonů, se kterými je spojena poučovací povinnost ve smyslu § 13 zákona o policii. Soudu se tak jeví jako nepravděpodobné, že právě v projednávaném případě a za situace, kdy bylo provedeno zajištění osoby žalobce, by k poučení nedošlo. Na výše uvedeném závěru pak nic nemůže změnit skutečnost, že písemné poučení bylo žalobci předáno k podpisu až po eskortě ze zdravotnického zařízení na obvodní oddělení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. května 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.